

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 12Co/63/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8112240439
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 04. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Tóth
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2015:8112240439.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Tótha a členov senátu JUDr. Petra Šama a JUDr. Jozefa Škraba, v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpená Fridrich Paľko, s.r.o., advokátska kancelária, so sídlom v Bratislave, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, v zastúpení doc. JUDr. Branislavom Fridrichom, PhD., advokátom, proti žalovanému: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom v Bratislave, Župné námestie 13, IČO: 00 166 073, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov zo dňa 15.10.2014 č.k. 17C/406/2012-43, takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok súdu prvého stupňa v jeho napadnutej časti, to je vo výroku o zamietnutí žaloby a o náhrade trov konania.

N e p r i z n á v a žalovanej náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Okresný súd Prešov rozsudkom č.k 17C406/2012-43 žalobu v celom rozsahu zamietol. Žiaden z účastníkom nemá právo na náhradu trov konania. Súd vylučuje na samostatné konanie žalobné návrhy pôvodne vedené pod č. 17C/307/2012 OS Humenné, 17C/306/2012 OS Humenné, 17C/304/2012 OS Humenné, 17C/302/2012 OS Humenné, 17C/300/2012 OS Humenné, 17C/299/2012 OS Humenné, 17C/406/2012 a 17C/298/2012 OS Humenné. V odôvodneniach rozhodnutia súd uviedol, že 27.9.2012 boli doručené Okresnému súdu Humenné žaloby vedené pod spisovými značkami 17C/298/2012, 17C/301/2012, 17C/305/2012, 17C/303/2012, 17C/307/2012, 17C/306/2012, 17C/304/2012, 17C/302/2012, 17C/300/2012, 17C/299/2012. Po vylúčení sudcov okresného súdu z prejednávania a rozhodovania veci bola vec prikázaná Okresnému súdu Prešov, ktorý vyššie uvedené vecí spojil na spoločné konanie pod sp.zn. 17C/406/2012. Žaloba sa týka náhrady škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej Okresným súdom Humenné ako exekučným súdom, ktorý nedodrжал zákonnú 15 dňovú lehotu na udelenie poverenia súdnemu exekútorovi na vykonanie exekúcie. Poverenia boli vydávané s niekoľko mesačným omeškaním, pričom neexistujú okolností, ktoré by umožňovali exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prieťahmi, pričom k vydaniu rozhodnutia pristúpil až po veľmi dlhej dobe. Nečinnosť súdu nie je ničím ospravedlniteľná. Z dôvodov nesprávneho úradného postupu si žalobcu uplatňuje majetkovú škodu, ako aj nemajetkovú ujmu. Škoda predstavuje náklady na pracovné výkony zamestnancov pomocou informačného systému vo výške 70,- eur, na udržiavanie správy informačného systému 40,- eur a na administratívne spracovanie textov a urgencií exekučnému súdu v sume 15,- eur. Ďalej v konaní 17C/248/2012 je uplatnená náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch 715,- eur ako primeraná náhrada za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, za porušenie práva, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom. Strata dôvery v právo a v spravodlivé riešenie, vyvolanie rizík a ohrozujúce konečné vymożenie pohľadávky spôsobenej v priamej príčinnej súvislosti

s nesprávnym úradným postupom exekučného súdu. Pri výpočte nemajetkovej náhrady sa vychádza z možnosti odškodnenia 55,- eur za jeden mesiac omeškania v súlade podľa doktríny Ústavného súdu SR 660,- eur za jeden rok omeškania. Vo veci 17C/301/2012 sa žiada škoda 125,- eur a nemajetková ujma 495,- eur. Vo veci 17C/305/2012 išlo o náhradu škody 1.721,72 eur a 344,34 eur nemajetkovej ujmy ako 20% z uplatňovanej istiny s príslušenstvom. Vo veci 17C/303/2012 je uplatnený nárok na náhradu škody 125,- eur a nemajetkovej ujmy 330,- eur. Vo veci 17C/307/2012 je požadovaná náhrada škody 2.829,13 eur a nemajetková ujma 456,83 euro. Vo veci 17C/306/2012 je požadovaná náhrada škody 2.578,44 eur a nemajetková ujma 515,69 eur. Vec 17C/304/2012 sa týka náhrady škody 4.321,78 eur a nemajetková ujma 864,36 eur. Vo veci 17C/302/2012 je požadovaná náhrada škody 125,- eur a nemajetková ujma 440,- eur. Vec 17C/300/2012 sa týka náhrady škody 125,- eur a nemajetkovej ujmy 330,- eur. Vec 17C/299/2012 sa týka náhrady škody 125,- eur a 550,- eur nemajetkovej ujmy.

Žalobca návrh odôvodnil tým, že podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. (Zákon o zodpovednosti za škodu spôsobnú pri výkone verejnej moci) písomne podal žiadosť u žalovaného na predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody. Žalovaný na žiadosť pozitívne nereagoval, preto žalobca podal súdu žalobu. Žalobca nedisponuje exekučnými titulmi, ktorými sú rozhodcovské rozsudky stáleho rozhodcovského súdu podľa zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní. Napriek tomu, že exekučné veci nevykazovali prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovali takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svoju komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu veci, exekučný súd nerozhodol o žiadostiach súdneho exekútora o udelenie poverenia v zákonnej 15 dňovej lehote. Nemajetková ujma sa pýta ako satisfakcia za porušenie jeho zákonných nárokov.

Žalovaný so žalobou nesúhlasil. Dňa 23.4.2012 boli žalovanému doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nárokov na náhradu škody, pričom už 27.9.2012 boli podávané súdne žaloby, t.j. pred uplynutím 6 mesačnej lehoty (§ 16 ods. 4 zákona). Preto považuje žalobu za predčasné.

Žalovaný takisto poukazuje na to, že ak exekučný súd nekonal riadne o návrhu žalobcu ako oprávneného, nič nebránilo žalobcovi využiť účinné prostriedky nápravy, ktorými boli napríklad sťažnosť predsedovi príslušného súdu proti porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Ak žalobca nevyužil takéto prostriedky, zanedbal svoju všeobecnú prevenčnú povinnosť podľa § 415 zákona č. 40/1964 Zb. (Občiansky zákonník). Pokiaľ žalobca nepreukázal sťažnosť na prieťahy, respektíve nie je tu vydané právoplatné rozhodnutie Ústavného súdu SR, ktorým by bolo konštatované porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, nie je splnený predpoklad na podanie žaloby z nesprávneho úradného postupu podľa § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z..

Čo sa týka preskúmania náhrady škody a existencie zbytočných prieťahov, dôjde k absurdnej situácii, keď všeobecné súdy by preskúmavali postupy iných všeobecných súdov, čím by došlo k porušeniu inštančného princípu v súdnictve.

Pri náhrade škody žalobca požaduje majetkovú škodu pri položke za udržiavanie systému správy jeho pohľadávok. Požadovať paušál sumy za spomínané položky správy pohľadávky je nesprávne a účelové. Ak si žalobca účtuje aj administratívne spracovanie urgencií exekučnému súdu je zrejmé, že sú to neprimerané čiastky. Majetková škoda požadovaná paušálne je nielen nadhodnotená, ale aj nepreukázaná. Skutočnú škodu je potrebné dokázať listinami, ktoré preukážu nárok, v opačnom prípade ide o ľubovoľné a subjektívne vyčíslenie škody zo strany žalobcu.

Čo sa týka nemajetkovej ujmy, keď podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v prípadoch, ak iba samotné konštatovanie porušenie práva nedostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak. Poskytovanie finančného zadosťučinenia nie je automatické a podlieha podrobnému skúmaniu prípadu zo strany súdu. Navyiac požadované paušálne sumy za rok prieťahov (663,88 eur podľa rozhodnutia ústavného súdu), je nesprávna úvaha, pričom vznik nemajetkovej ujmy u právnických osôb a fyzických osôb je odlišný. Pocity členov riadiacich orgánov spoločností ako frustrácia, úzkosť, neistota, nedôvera sú irelevantné v predmetnom konaní, keďže takúto ujmu si uplatňuje právnická osoba. Žalovaný odkazuje na list Európskej komisie a generálneho riaditeľa pre spravodlivosť adresovaný stálemu predstaviteľovi Slovenskej republiky pri Európskej únii, kde Európska komisia poukázala na to, že praktiky žalobcu sú napadané mnohými sťažnosťami

slovenských spotrebiteľov, o ktorých sa dozvedel z prejudiciálneho konania podaného Krajským súdom v Prešove, vec C76/10. Udivuje sa nad praktikou žalobcu, ktorý pri poskytovaní úverov berie poplatky a náklady, ktoré sa javia mnohonásobne vyššie ako poplatky, ktoré si účtujú banky.

Keďže žalobca nepreukázal, aby činnosťou súdu došlo k nesprávnemu úradnému postupu a nie je nepreukázaný vznik škody a nemajetkovej ujmy, tak neexistuje príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou a nemajetkovou ujmu. Preto navrhuje žalobu zamietnuť.

Z vykonaného dokazovania súd mal preukázané, že vo veci 6Er/1010/2010 exekučného Okresného súdu Humenné bola vedená exekúcia proti povinnej B. C. na vymoženie čiastky 353,50 eur. Uznesením z 21.6.2011 súd návrh na vydanie poverenia zamietol. Rozhodnutie je právoplatné dňom 27.3.2012. Z tohto prípadu žalobca žalobou pod spisovou značkou 17C/305/2012 žiada priznať náhradu škody 1.721,72 eur a nemajetkovú ujmu 344,34 eur.

Vo veci 10Er/8/2009 je vedená exekúcia žalobcom ako oprávneným proti povinnej Q. O. o vymoženie 159,33 eur. Poverenie súdnemu exekútorovi bolo vydané v lehote 10 dní od doručenia žiadosti. Tento nárok na náhradu škody a priznanie nemajetkovej ujmy vedenej na Okresnom súde Humenné pod spisovou značkou 17C/303/12, nezodpovedá tvrdenej skutočnosti, že súd bol v omeškaní viac ako 6 mesiacov, keďže poverenie bolo vydané do 10 dní od doručenia žiadosti.

Vo veci 21Er/1048/2009 žalobca ako oprávnený viedol exekúciu proti Q. G.. Uznesením z 22.4.2010 súd zamietol žiadosť súdneho exekútora na udelenie poverenia na vymoženie 0,25% úroku z omeškania zo sumy 544,40 eur. Uznesením z 19.7.2012 exekučný súd exekúciu zastavil. Súdnemu exekútorovi JUDr. Krutému nepriznal náhradu trov exekúcie. Rozhodnutie je potvrdené Krajským súdom v Prešove uznesením z 19.12.2013.

Vo veci 21Er/501/2010 žalobca ako oprávnený viedol exekúciu proti povinnej D. O.. Uznesením z 18.6.2011 exekučný súd žiadosť o udelenie poverenia zamietol. Po zrušení uznesenia odvolacím súdom Okresný súd Humenné 19.1.2012 zamietol udeliť poverenie na vymoženie zmenkového úroku 0,25% denne z dlžnej sumy 600,- eur. Uznesením z 23.4.2012 bolo vydané poverenie súdnemu exekútorovi na vymoženie sumy 600,- eur so 6% ročným zmenkovým úrokom. Z tohto exekučného konania vychádza aj žaloba vo veci 17C/307/2012.

V ostatných veciach neboli okresnému súdu doložené exekučné spisy.

Súd v tomto konaní sa zaoberal námietkou žalovaného, čo sa týka splnenia atribútu pre vznik nároku na náhradu škody podľa zákona č.514/2003 Z.z. je potrebné vychádzať zo znenia exekučného poriadku (zákon č. 233/1995 Z.z.), podľa ktorého pre posúdenie exekučného titulu rozhodcovského rozsudku neplatí 15 dňová lehota na udelenie poverenia v prípade, že dôjde k zamietnutiu žiadosti udelenie poverenia. Navyše podľa rozhodnutia Ústavného súdu SR IV.ÚS 60/2011, súdy sú z úradnej moci povinné preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky. Podľa iného rozhodnutia Ústavného súdu SR I.ÚS 16/2002, ústavný súd síce prihliadne na lehoty, ktoré sú uvedené v ústave alebo zákone, ale ich nedodržanie nepovažuje automaticky za porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, pretože v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci.

Pre hodnotenie nároku žalobcu súd vychádzal z § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., že stav zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánov verejnej moci, urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, nečinnosť orgánov verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenie práva nedostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa § 44 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z.z. (Exekučný poriadok) súd skúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie, exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor v žiadosti o

udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomné poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor v žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenia poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné odvolanie.

V konaní bolo preukázané, že žalobca uplatňuje právo na náhradu škody a nemajetkovej ujmy z dôvodov nesprávneho úradného postupu súdu, ktorý nevydal rozhodnutie - poverenie na vykonanie exekúcie súdnym exekútorom v zákonom stanovenej 15 dňovej lehote. Nesprávny úradný postup je porušenie povinností pri uskutočňovaní úkonov v konaní, pričom nesprávnym úradným postupom je aj opomenutie urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote. Exekučný poriadok v § 44 ods. 2 má 15 dňovú lehotu na udelenie poverenia súdnemu exekútorovi od obdržania žiadosti, pričom táto 15 dňová lehota neplatí v prípade, ak súd zistí rozpor v žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom a musí rozhodnúť o zamietnutí žiadostí na vykonanie exekúcie. Exekučný súd mal skúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku a konanie zastaviť na návrh alebo bez návrhu, ak rozhodcovské konanie nemalo vôbec prebehnúť. V exekučnom konaní proti D. O., Q. O., Q. G. a B. C. exekučný súd - Okresný súd Humenné musel skúmať písomnosti, ktoré neboli prílohou na vydanie exekúcie, napríklad rozhodcovské zmluvy a doložky. Tu súd konal bez prieťahov a tvrdená nečinnosť exekučného súdu nezodpovedá skutočnosti. Navyiac pri tvrdených prieťahoch neboli vedené žiadne disciplinárne konania a neriešila sa sťažnosť na prieťahy v konaní, ani nerozhodol ústavný súd. Exekučný súd je oprávnený posúdiť, či označený exekučný titul bol vydaný niekým, kto je k tomu kompetentným orgánom. K tomu je oprávnený z úradnej moci a k tomu ho oprávňuje ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Ak exekučné súdy konštatujú, že rozhodcovská doložka núti spotrebiteľa aby spory s dodávateľom - žalobcom riešili výlučne v rozhodcovskom konaní, tak je to neprijateľná zmluvná podmienka podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka č. 40/1964 Zb.. Neprijateľná zmluvná podmienka je neplatná a nemohla založiť právomoc rozhodcovského súdu vydať rozhodcovský rozsudok ako podklad na vedenie exekúcie.

Exekučný súd neposudzoval vecnú správnosť rozsudku rozhodcovského súdu ani si neosvojil postavenie odvolacieho súdu, len skúmal, či predložené rozhodcovské rozsudky sú vykonateľným exekučným titulom, ako boli vydané rozhodcovským súdom s právomocou prejednať dané spory. Keď žalobca neuniesol dôkazné bremeno v tvrdeniach o nesprávnom úradnom postupe exekučného súdu a že k vydaniu rozhodnutia o zamietnutí žiadostí o udelenia poverenia došlo neprípustným preskúmaním exekučného titulu, vrátane porušeného práva na prerokovanej veci bez zbytočného prieťahu, potom súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

Ak sa uplatňuje nárok na náhradu škody, či nemajetkovej ujmy tak od obdobia od obdržania žiadosti na udelenie poverenia do vydania rozhodnutia o zamietnutí žiadosti súdnemu exekútorovi, nemohlo dôjsť k zásahu do práv žalobcu ani vyvolať riziko ohrozujúce konečné vymoženie pohľadávky. Žalobca nepreukázal predpoklad zodpovednosti za škodu, a to je vznik konkrétnej škody, pričom jeho nároky na náhradu škody sú skôr hypotetické. Žalobca nedoložil žiaden listinný dôkaz na preukázanie výšky konkrétnej škody a neuniesol tak dôkazné bremeno.

Čo sa týka nemajetkovej ujmy, tak pocity členov riadiacich orgánov spoločnosti sú v tomto konaní bezvýznamné, keďže žalobca je právnická osoba. Nebol ani preukázaný tvrdý možný zánik podnikateľských aktivít a navyiac súd považuje konania žalobcu pri vymáhaní pohľadávky v exekučnom konaní za konanie v rozpore s dobrými mravmi. Tu sa naráža na negatívne vnímanie podnikateľských aktivít žalobcu, ktorými sa zaoberá Európska komisia, ktorá konštatuje porušenie práv spotrebiteľov zo strany žalobcu. A z týchto dôvodov súd žalobu zamietol.

O trovách konania účastníkov bolo rozhodnuté podľa 142 ods. 1 O.s.p..

Súd vylúčil na samostatné konanie veci vedené pod sp.zn. 17C/298/2012, 17C/306/2012, 17C/304/2012, 17C/302/2012, 17C/299/2012 a 17C/300/2012 vzhľadom na nezabezpečenie exekučných spisov potrebných na vykonané dokazovanie vo veci.

Proti rozsudku okresného súdu dal odvolanie žalobca. Súd rozhodol v merite veci na základe inšpirácie neutrálnou úpravou obsiahnutou v § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z.. Súdy nie sú oprávnené interpretovať hmotné právo platné v čase vzniku právnej skutočnosti a založenie zodpovednostného

právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnych skutočností a potom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu. Súd vôbec nevysvetlil, prečo zastal názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty. Právna neistota existuje vždy do času, kým nedôjde ku konečnému rozhodnutiu. Zákonodarca vytvoril legitímnu sféru tolerancie trvania právnej neistoty určením zákonnej lehoty. Exekučný súd však ignoroval túto legitímnu sféru, na čo zo zákona nemal oprávnenie a posunul trvanie právnej neistoty do času, ktorý je z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý súdny proces neakceptovateľný.

Súdu neprislúcha polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konania zákonnými lehotami. Súd má aplikovať platné právo a akékoľvek úvahy de lege ferenda sú neprípustným súdnym aktivizmom, na ktorom nemožno založiť meritórne rozhodnutie. Štrasburgský súd opakovane uviedol, že zodpovednosť štátu za prieťahy v konaní vzniká aj vtedy, ak súdy konajú náležite, ale dĺžka konania je ovplyvnená mimosúdnyimi faktormi, napríklad nárastom ekonomickej trestnej činnosti, rozsahom nevybavenej súdnej agendy. Štrasburgský súd ale uviedol, že dohovor zaväzuje zmluvné štáty, aby organizovali svoj právny poriadok takým spôsobom, aby vyhovel požiadavkám článku 6 ods. 1 zahrňujúci aj právo na rozhodnutie veci v primeranej lehote.

Odvolať vyčíta súdu, že pri dokazovaní o výške škody nevyužil znalecký posudok č. 1/2014 vypracovaný Znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave. Súd nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa s predloženým znaleckým posudkom. Zo znaleckého posudku jednoznačne vyplýva, ktoré konkrétne náklady boli žalobcom vynaložené v súvislosti so správou a vedením pohľadávky.

Žalobca vyčíta súdu, že neprerušil konanie z dôvodov podania ústavnej sťažnosti. Navrhuje preto zrušiť rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátiť na opätovné prejednanie.

Krajský súd prejednal vec, v medziach ktorých sa odvolateľ domáhal preskúmania napadnutého rozhodnutia a zistil, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je potrebné v jeho napadnutej časti, to je vo výroku o zamietnutí žaloby o náhrade trov konania potvrdiť ako vecne správny. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia (§ 219 ods. 2 O.s.p.) a k tomu dodáva:

Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku č. 233/1995 Z.z. súd skúma žiadosť o udelenia poverenia na vykonanie exekúcie. Ak súd nezistí rozpor v žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadostí písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor v žiadosti návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietne. Exekučné súdy sú z úradnej moci povinné podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku skúmať žiadosť o udelenie poverenia, čo je limitované 15 dňovou lehotou na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pri bezchybnom návrhu. Ak exekučný súd už z úradnej moci je oprávnený preskúmať žiadosť, tak 15 dňová lehota platí len pre prípady vyhovieť návrhu a poverenia súdneho exekútora na vykonanie exekúcie. Exekučný poriadok neuvádza žiadnu lehotu na vydanie rozhodnutia o zamietnutí žiadostí na udelenie poverenia. 15 dňová lehota nie je stanovená pre prípady, ak súd zistí rozpor žiadostí alebo návrhu na vykonanie so zákonom. Potom nedodržanie 15 dňovej lehoty na vydanie rozhodnutia o nevyhovieť návrhu súdneho exekútora nie je porušením práva oprávneného. Pre prípady neudelenia poverenia na vykonanie exekúcie nie je zákonom - Exekučným poriadkom stanovená lehota, a keď sa žalobca domnieva, že v takomto prípade by mala platiť 15 dňová lehota na vydanie rozhodnutia o zamietnutí návrhu na udelenie poverenia.

Ak z Exekučného poriadku nevyplýva lehota na zamietnutie žiadosti na udelenia poverenia, nemohlo potom dôjsť ani k porušeniu práva žalobcu na vydanie rozhodnutia - urobenie úkonu v zákonom stanovenej lehote. Nie je možné potom konštatovať nesprávny úradný postup podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z.. Ustanovenie § 9 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. udelilo právo na náhradu škody spôsobenú nesprávnym úradným postupom tomu, komu bola takýmto postupom spôsobená škoda. Keďže takáto podmienka nároku na náhradu škody neosvedčená žalobcom, keď sa nedá konštatovať nesprávny úradný postup, potom rozhodnutie Okresného súdu je správne, pokiaľ žalobu zamietol.

Štát ma zodpovednosť za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom len v prípade, keď sa takéto nesprávny úradný postup preukáže. Ak neexistuje v Exekučnom poriadku lehota na vydanie rozhodnutia o neudelení poverenia súdnemu exekútorovi, nemôže sa žalobca domáhať náhrady škody, ak nedošlo

k porušeniu právnych povinností súdom. Neexistuje rozhodnutie Ústavného súdu SR, či konštatovanie prietahov v súdnom konaní predsedom okresného súdu. Novela § 9 zákona č. 514/2003 Z.z., len bližšie zadefinovala podmienky pre konštatovanie prietahov v súdnom konaní, ako predpokladu na uplatnený nárok na náhradu škody z nesprávneho úradného postupu. Ak kompetentný orgán (ústavný súd, poprípade predseda súdu) nezistí nesprávny úradný postup, potom nie je možné vyvodiť zodpovednosť z nesprávneho úradného postupu vo forme náhrady škody.

Žalobca v konaní uplatňuje právo na náhradu škody, ktorú predstavujú náklady na evidovanie pohľadávky žalobcom. Okresný súd konštatoval, že nestačí len samotné tvrdenie žalobcu, ktorému vznikli náklady, kde nie sú doložené doklady o vynaložených nákladoch. Navyše sa jedná o administratívne náklady, ktoré má žalobca so správou pohľadávky a nemôžu byť uplatnené ako náhrada škody pre porušenie povinností súdu v exekučnom konaní. Tieto administratívne náklady tak či tak nemôžu byť predmetom exekučného konania, pretože predmetom súdneho rozhodnutia a jeho výkonu je vždy pohľadávka prisúdená, nie dodatočné náklady žalobcu so správou tejto pohľadávky.

Žalobca uplatňuje nemajetkovú ujmu, pri ktorej nepreukázal, že u žalobcu v dôsledku nesprávneho úradného postupu, došlo k ohrozeniu legitímnych očakávaní a k ohrozeniu jeho podnikateľských aktivít, stratu dôvery, v súdnictvo. Ide len o hypotetické úvahy žalobcu bez preukázania konkrétneho zásahu do sféry žalobcu. Preto odvolací súd nevidí dôvod na priznanie náhrady škody, či nemajetkovej ujmy na základe aplikácie nálezu Ústavného súdu SR o priznaní finančného zadostučinenia za prietahy v súdnom konaní a navyše, keď exekúcia bola vyhlásená za neprípustnú, respektíve nebolo preukázané, aby vo veci povinnej Q. O. (10Er/8/2009), bolo vydané poverenie po uplynutí zákonnej 15 dňovej lehoty, keď takéto poverenie bolo vydané do 10 dní od doručenia žiadosti.

Exekučné súdy konštatovali neprijateľné zmluvné podmienky, a to rozhodcovské doložky, preto žalobca ako oprávnený nemal titul na vedenie exekúcie proti povinným, a to na celú uplatnenú pohľadávku, respektíve na príslušenstvo (0,25 % denný úrok z omeškania).

Navrhovateľ v konaní poukazuje na Znalecký posudok č. 1/2014, ktorý odvolací súd môže považovať len za ďalší z dôkazov predkladaných žalobcom, pričom údaje z tohto znaleckého posudku nie sú verifikovateľné, keďže znalec vychádzal výlučne z údajov poskytnutých navrhovateľom. Znalecký posudok je aj tak bez významu, keď sám navrhovateľ si zapríčinil neúspech v exekučnom konaní, ak viedol exekúcie na základe nevykonateľného titulu, a to rozsudkov vydaných súdom bez platnej rozhodcovskej doložky, respektíve, že úroky z omeškania 0,25 % denne sú neprijateľné zmluvné podmienky. Ak náhrada škody vyjadruje len paušálne náklady žalobcu, aj keď podložené znaleckým posudkom, pričom sa vykazujú náklady akejkoľvek administratívnej činnosti, nepriamo ku konkrétnemu nároku zo sporu, takéto nároky na náhradu škody sú skôr hypotetické, pretože vymedzujú všeobecné náklady správy pohľadávky u žalobcu bez konkrétneho určenia. Výška škody v súvislosti s jednotlivými prípadmi porušenia povinností exekučným súdom má predstavovať konkrétnu náhradu materiálnej ujmy u žalobcu. Žalobca nepreukázal príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom, zatiaľ neosvedčenú, a vznik konkrétnej škody v jednotlivých exekučných veciach.

Čo sa týka nemajetkovej ujmy, žalobca nepreukázal vznik nemajetkovej ujmy v súvislosti s porušením práva, kde samotné konštatovanie porušenia práva nebude dostatočným zadostučinením. Žalobca nepreukázal nesprávny úradný postup konštatovaný rozhodnutím ústavného súdu, či predsedu súdu, a navyše z morálnych aspektov z porušenia práva žalobcom, sám žalobca vymáhal pohľadávku, ktorá je pochybná. Preto aj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch je pochybný. Odvolací súd preto potvrdzuje rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne správne v jeho napadnutej časti.

Ak žalobca poukazuje na retroaktivitu pred použitím § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., tak odvolací súd konštatuje, že ide o nepriamu retroaktivitu, pretože v ods. 1 je vymedzený nesprávny úradný postup a v ods. 2 účinnom od 1.1.2013 je len bližšie definované posudzovanie správneho úradného postupu súdom, ktorého dôsledkom sú sťažnosti na prietahy, prípadne disciplinárne konania, ktoré konštatoval Ústavný súd SR. Keďže neexistuje žiadne rozhodnutie týkajúce sa sťažnosti na prietahy v konaniach, ktoré sú predmetom nároku žalobcu, nie je možné konštatovať nesprávny úradný postup, ktorý je základnou podmienkou na uplatnenie nároku na náhradu škody, či nemajetkovej ujmy. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. len bližšie rieši otázku posúdenia nesprávneho úradného postupu, ale definovanie nesprávneho úradného postupu je vymedzené v § 9 ods. 1 zákona účinného aj pred 1.1.2013. Preto

aj táto námietka žalobcu v odvolaní nie je dôvodná. Odvolací súd potom nevidí dôvod na zrušenie rozhodnutia súdu prvého stupňa v jeho napadnutej časti.

Žalobca v konaní vytýka neprerušenie súdneho konania pre polozenie prejudiciálnej otázky. V súdnom spise sa nenachádza žiaden návrh na prerušenie konania, preto o neexistujúcom návrhu žalobcu nemohol rozhodovať ani okresný súd. Odvolací súd nevidí porušenie práva žalobcu v tom, že okresný súd neprerušil vec do doby rozhodnutia o prejudiciálnej otázke.

Odvolací súd potvrdzuje rozhodnutie súdu prvého stupňa vo výroku o náhrade trov konania. Podľa § 142 ods. 1 O.s.p. úspešný účastník má právo na náhradu trov konania. Neúspešný žalobca je potom povinný nahradiť žalovanému trovy konania. Keďže žalovaný si náhradu trov konania nežiadal, nemohol ani súd priznať úspešnému žalovanému náhradu trov prvostupňového konania.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.. Neúspešný žalobca nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania. Žalovaný si náhradu trov odvolacieho konania nežiadal, preto úspešnému žalovanému nebola priznaná náhrada trov odvolacieho konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.